

Når compact discs og indspillede mini-disks ligeledes er omfattet af afgiften i dag, skyldes det, at disse produkter på samme måde som grammofonplader er rene lydbærende medier og derfor også behandles som grammofonplader i afgiftsmæssig henseende.

Spm. nr. S 999

Til indenrigsministeren (22/2 95) af:

Tom Behnke (FP):

»Med hvilken begrundelse har ministeren udfærdiget bekendtgørelse nr. 343 af 5. maj 1994, og hvilke økonomiske konsekvenser får det for kommunerne?«

Begrundelse

Det er helt urimeligt, at kommunerne kan bruge de penge, som er tvangsopkrævet til f.eks. kloakfonde, til helt andre formål, f.eks. lade dem indgå i kassebeholdningen. Pengene er opkrævet for at imødegå fremtidige store udgifter og ikke for at finansiere kommunernes daglige drift af helt andre ting.

Med bekendtgørelsen gives der mulighed for, at kommunerne kan låne penge til at dække de misbrugte penge, samtidig med at det tidligere krav om, at gælden til fondene skulle være ude af verden senest i år 2001, afskaffes.

Bekendtgørelsen er en direkte opfordring til kommunerne om at frådse løs af borgernes tvangsopkrævede penge.

Svar (2/3 95)

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Det fremgår af begrundelsen for spørgsmålet, at der sigtes til ophævelsen i bekendtgørelse nr. 343 af 5. maj 1994 af de særlige regler om gældsafvikling på området for de kommunale forsyningsvirksomheder.

Der skal på denne baggrund indledningsvis redegøres for de almindelige regler, som gælder for de kommunale forsyningsvirksomheder. Kommunale forsyningsvirksomheder, hvortil bl.a. spildevandsområdet – eller de såkaldte kloakfonde – henhører, adskiller sig fra de øvrige kommunale områder ved, at forsyningsvirk-

somhedernes udgifter skal finansieres over taksterne på en sådan måde, at udgifter og indtægter over en årrække balancerer. Man taler om, at der på disse områder gælder et hvile i sig selv-princip.

Der foreligger imidlertid ikke noget krav om, at forsyningsvirksomhedernes udgifter og indtægter skal balancere i det enkelte år. Der kan således i det enkelte år være tale om et mellemværende mellem kommunen og forsyningsvirksomheden.

Sådanne mellemværender kan f.eks. opstå ved, at beløb til et senere anlægsarbejde vedrørende forsyningsvirksomheden er opkrævet forlods over taksterne. De opkrævede beløb vil da indgå i kommunens kassebeholdning, indtil anlægsudgifterne afholdes. Der vil omvendt kunne være tale om, at kommunen afholder udgifter vedrørende forsyningsvirksomheden, som først efterfølgende finansieres over forsyningsvirksomhedens takster. Forsyningsvirksomheden vil da i den mellemliggende periode have en gæld til kommunen.

Ved en ændring af de kommunale styrelseslove i 1991 fik indenrigsministeren hjemmel til at fastsætte nærmere regler om mellemværenderne mellem kommunerne og forsyningsvirksomhederne. Reglerne er udmøntet i bekendtgørelse nr. 621 af 23. august 1991.

Reglerne tilsiger, at en kommunes samlede gæld til forsyningsvirksomhederne opgjort ud fra kommunens regnskab ikke må overstige kommunens likvide beholdninger tillagt ledigt kassekredittræk ved regnskabsårets udgang. Kommunens kasse skal således efter disse regler være i stand til med kort varsel at udrede et beløb svarende til gælden til forsyningsvirksomheden. Gælden opgøres som summen af de negative mellemværender med de enkelte forsyningsområder.

For at undgå lovgivning med karakter af tilbagevirkende kraft indeholder bekendtgørelsen en overgangsregel, hvorefter kommunerne ved opgørelsen af mellemværenderne på hvert enkelt forsyningsområde til og med år 2001 kan fratække et beløb svarende til et i regnskabet for 1991 registreret negativt mellemværende på det pågældende forsyningsområde.

Herudover indeholder bekendtgørelsen en bestemmelse om, at kommunernes gæld til og tilgodehavender hos de kommunale forsyningsvirksomheder skal forrentes med en årlig rente svarende til markedsrenten. Bestemmelsen sikrer, at der ikke over forsyningsvirksomhedens